

erklærede han kort og godt, at det var Militærudgifterne. Jeg ser i Gaar, at han i et af Aalborgbladene — om det er „Aalborg Amtstidende“ eller „Aalborg Stiftstidende“, erindrer jeg ikke — har skrevet en Artikel, i hvilken han gaar i en anden Retning. Han maa ogsaa have faaet et andet Syn paa Tingene i de 15 Aar, der ere gaaede siden den Tid. Men, som sagt, den Gang var Tidens Krav baade hos store og smaa: Nedgang i Militærudgifterne. Og selv om der maaske er opstaaet en lille Smule Slinger i Valsen siden den Tid, tror jeg, det ikke er noget nævneværdigt. Jeg tror, at det store Flertal af Befolkningen kræver af sine Repræsentanter paa Tinge, at de ikke yde større Ofre her, end det er forsvarligt for Landet, og ikke større, end vort Land nogenlunde og uden alt for trykkende Byrder har Evne til at bære.

Nu tales der saa meget om, at det er nødvendigt for os at faa et Værn baade til Lands og til Vands. Der er to Synspunkter, der have været gældende for mig, da jeg skulde tage min Stilling til dette Forslag. Jeg maa med det samme sige, at det er Forslag, der gaa i en Retning, som man ikke havde ventet. Da Forslagene kom, var det selvfølgelig enhver Rigsdagsmands Pligt i den korte Tid, der var levnet inden første Behandling, at søge at komme til Klarhed over sin personlige Stilling. Det er ikke saaledes, at vi skulle følge den ene eller den anden, nej, vi skulle tænke og handle paa eget Ansvar, og det har jeg ogsaa gjort. Der var, som sagt, to Synspunkter, der gjorde sig gældende for mig. Der var for det første dette, at jeg kunde godt forstaa, at det under de nuværende Forhold var saare nødvendigt for Danmark at have sit Forsvar saaledes ordnet, at ikke en Flaade kunde sejle lige ind til Byens Nærhed og bombardere den fra Søen. Derfor har jeg altid været klar over, at jeg kunde gaa med til noget Søforsvar, og da jeg for nogle Dage siden hørte vor Ordfører tale om Søforsvaret, og han mente, at det blev nødvendigt at tage et Par af de Forter med, der nu ere komne med i det nye Forslag, maa jeg indrømme, at det stod for mig som i det hele fornuftigt, idet jeg maa erkende, at naar vi skulle lave et Forsvar til Søs, skulle vi lave det saaledes, at det kan afholde en Fjende fra at gøre Landgang nær ved København. Jeg vil gerne sige med det samme, at hvis disse to Forter kunne bygges, uden at de 31½ Mill. Kr., som Forsvarskommissionens

Flertal har foreslaaet, skulle forhøjes, gaar jeg med. Jeg vilde gerne have de 31½ Mill. Kr. nedsatte, men kan det ikke lade sig gøre, gaar jeg med, om end — havde jeg nær sagt — med vemodige Følelser. Jeg vil, som sagt, gerne noget nedad med Militærudgifterne, men hvad der skal til, skal jo til, saa der bliver neppe nogen Kamp mellem dem, der ønske denne Foranstaltning, og mig.

Derimod hører jeg til dem, der aldrig har kunnet se, at det er nødvendigt at have et fast Forsvar inde paa Land, i hvert Fald ikke ved København. Jeg har ment, at vi skulde have et levende Værn, saa at en Fjende ikke med en Haandfuld Folk, som et æret Medlem har udtalt en Gang, kan gøre Landgang her eller der. Vi skulde have et saadant Forsvar, at en Magt, der vil angribe os, er nødt til at bringe en større Hær med, og ikke blot en Del Infanteri, men ogsaa baade Kavaleri og Artilleri. Naar en Magt skal anvende et større Antal Landgangstropper for at kunne angribe os, forekommer det mig, at denne Magt maa betænke sig to Gange paa at foretage et saadant Skridt. Jeg har faaet oplyst, og jeg har ogsaa selv dannet mig noget Skøn over, at det ikke er nogen let Sag i vor Tid at føre større Afdelinger af Landgangstropper over og faa Lejlighed til at gøre Landgang. Jeg har derfor ment, at naar vi havde en passende Hær paa Sjælland, vilde den i de fleste Tilfælde, hvis da Fjenden ikke kom med overvældende Styrke, kunne forhindre, at Fjenden gør Landgang. Men er det først lykkedes Fjenden at gøre Landgang, fordi han kommer med overvældende Styrke, ønsker jeg ikke at være med til at lave saadanne Forter paa Sjælland, hvor der kunde komme til at staa et morderisk Slag paa formodentlig kun nogle Timer, og som absolut maa ende med et Nederlag for dem, der ikke var stærke nok til at afslaa Landgangen.

Det Synspunkt, jeg har i denne Sag, er, at vi vel ere forpligtede til at have et passende Forsvar mod Søsiden, for at ikke Hovedstaden skal blive bombarderet, uden at den angribende Fjende behøver at have Landgangstropper med sig, og at vi ogsaa ere nødsagede til at have en Hær, som kan afslaa et Landgangsforsøg, der kunde blive gjort med et mindre Antal Tropper. Men kommer der en Fjende med en overvældende Styrke og gør Landgang, er der intet Haab om, at vor Hær kan afslaa et saadant Angreb, saa